

De geheime sleutel

Door Merel Kuitert

met medewerking van:

Jan Paul Schutten — kinderboekenschrijver en winnaar van de Gouden Griffel 2008, Jochem van Gelder en Robert ten Brink — ambassadeurs van het Ronald McDonald Kinderfonds

Illustraties: Jelle Steenbeek

Woord vooraf

Dit verhaal is de winnende inzending van de verhalenwedstrijd die werd gehouden tijdens de landelijke Kinderfondscampagne van McDonald's in 2009.

Bij een donatie van € 1 of meer aan het Ronald McDonald Kinderfonds ontvingen gasten van McDonald's een keycord met pen. Kinderen van 8 tot en met 14 jaar konden de pen gebruiken om mee te doen aan een verhalenwedstrijd. Ze kregen de opdracht een spannend verhaal af te maken dat was begonnen door Jan Paul Schutten (kinderboekenschrijver en onder meer winnaar van de Gouden Griffel 2008), Robert ten Brink en Jochem van Gelder (ambassadeurs van het Ronald McDonald Kinderfonds).

Uit ruim 120 inzendingen koos een vakjury de 12-jarige Merel Kuitert uit Uden als winnaar.

In dit boekje is het hele verhaal, voorzien van illustraties, te lezen.

'De geheime sleutel' wordt verspreid over McDonald's Nederland, het Ronald McDonald Kinderfonds en alle Ronald McDonald Huizen, Huiskamers, Vakantie- en Sport & Spellocaties. Daarnaast is het boekje enige tijd te downloaden op de websites van McDonald's en het Ronald McDonald Kinderfonds.

De Bilt, januari 2010

'Ga nou maar, mam,' zei Alex tegen Marjet, zijn moeder. Marjet had al lang weg moeten zijn. Maar ze vond het zo lastig om haar zoon in een ziekenhuiskamer achter te laten dat ze maar bleef treuzelen.

'En als er iets is bel je, hè?' zei Marjet bezorgd.

'Ja mam,' lachte Alex. 'Dat heb je al drie keer gezegd.'

'We zitten vlakbij.' Ging ze door.

'Weet ik,' zei Alex. 'Dat heb je ook al drie keer gezegd.'

'En straks mag je de doos open maken.'

'Mám...!' zei Alex.

'Goed goed, lieverd,' zei Marjet, 'ik ga al.'

Ze keek nog een keer om en blies vanuit de deuropening een kus naar hem toe. Hilde ze nou? Nee, vast niet.

Dat was ook nergens voor nodig. Alex lag hier al voor de tweede keer. En de eerste keer was hij ook al beter geworden. Hij wist precies wat hem te wachten stond. Hij zou kotsmisselijk worden, hij zou een bolle kop krijgen en zijn haar zou uitvallen. Er kwam een vreselijke rotperiode aan, maar hij zou beter worden. Dat wist hij zeker.

Alex maakte de doos open die naast zijn bed stond. Die doos zat helemaal vol met tekeningen en kaarten van zijn klasgenoten. Wat leuk! Ze hadden toch aan hem gedacht. Deze met dat wiebelige handschrift en die spelfouten moest wel van Pieter zijn, zijn beste vriend. 'Ik hoop dat je snel weer betur wort. Nu kiept Daan en laat ales door.' Alex lachte. Pieter had er een poppetje bij getekend dat heel sullig een bal door zijn benen liet gaan.

Daya had ook een leuke kaart. 'Hé A! Wie moet me nu pesten? Je moet snel terugkomen hoor, want ik verveel me in de klas.' Alex pestte Daya altijd, maar nooit echt. De vader van Daya was kok. Alex mocht wel eens langskomen in zijn restaurant om hem te helpen. Alex wilde zelf ook wel kok worden. Hij wilde de volgende kaart pakken, maar hij hoorde een geluid naast zich.

'Pssst' klonk het.

Och, dat is waar. Er lag nog een jongen bij hem op de kamer. Die had tot

nu toe alleen nog maar geslapen. Vandaar dat Alex hem vergeten was.

'Hoi,' zei Alex. 'Ik ben Alex. En jij?'

'Ik ben Bjorn,' zei de jongen. Hij sprak heel zacht.

'Lig je hier al lang?' vroeg Alex.

'Al een week,' zei Bjorn. 'Maar wil je iets voor me doen? Ik heb hier een sleutel. Wil je die voor mij bij je houden?'

Bjorn wachtte het antwoord niet af. Hij gaf de sleutel aan Alex.

'Verstop hem goed,' zei Bjorn. 'En vertel niemand dat je hem hebt. Zelfs niet aan je moeder.'

Er kwam iemand aangelopen. Bjorn ging gauw weer liggen en deed alsof hij sliep.

Alex begreep er niets van. Wat was dit voor sleutel? En waarom deed hij zo geheimzinnig?

Robert ten Brink
ambassadeur van het
Ronald McDonald Kinderfonds

Alex hoorde de voetstappen dichterbij komen. Ook klonk een piepend geluid. Hij voelde zijn hart kloppen. Zijn ogen werden groot toen hij een schaduw in de deuropening zag staan. De persoon stond nu stil en het gepiep was niet meer te horen. Wie zou dat zijn? Iemand die de sleutel zocht? Alex draaide zijn hoofd naar Bjorn. Die lag stil onder de dekens, met zijn rug naar Alex toegekeerd.

Weer klonken er voetstappen. De schaduw kwam verder de kamer in en weer hoorde Alex het piepende geluid. Hij hield zijn adem in en wilde zich het liefst onder de dekens verstoppen. Maar hij kon zich niet bewegen van angst.

'Goieenaaaavond!' Een zuster kwam binnen en ze trok een karretje achter zich aan. De wieltjes piepten. 'Hoi,' zei Alex opgelucht. De zuster had niet door hoe blij hij was om haar te zien. Ze was druk bezig verschillende pilletjes bij elkaar te zoeken. Die zette ze vervolgens samen met een bekertje water naast Alex' bed. 'Zo jongen, hier zul je lekker van slapen.' De zuster gaf hem een aai over zijn hoofd en glimlachte. 'Je buurman is al in dromenland, zo te zien.' Ze keek naar Bjorn. Aan zijn

ademhaling te horen leek hij nu inderdaad wel echt te slapen.

Alex kon niet slapen. Zijn gedachten waren nog steeds bij de sleutel. 'Pssst...Bjorn,' zei hij. Maar Bjorn reageerde niet. Verdorie, dacht Alex. Hij wilde zo graag meer weten...

Jochem van Gelder
ambassadeur van het
Ronald McDonald Kinderfonds

Een grote man met brede schouders hing voorovergebogen boven het bed van Alex. Hij had donkere ogen, donker haar tot op zijn schouders en een stoppelbaard. Hij strekte zijn gespierde armen uit naar Alex. Zijn grote handen, met dikke vingers, pakten Alex stevig beet bij zijn bovenarmen. 'Geef mij de sleutel! Ik weet dat jij hem hebt!'

Alex begon te gillen. Toen zat hij opeens recht overeind in bed. Hij gilde nog steeds. 'Wat is er?!' vroeg Bjorn. Alex had gedroomd., wist hij nu. Hij kon in het donker nog net de ogen van Bjorn zien. Die zat ook rechtop in bed.

'Ik droomde over de sleutel... 'Ssssst...'' zei Bjorn meteen, met zijn wijsvinger voor zijn mond. Uit zijn pols bungelde zo'n vervelend infuusslangetje, vastgezet met een pleister. 'Niet zo hard praten. Niemand mag weten dat jij die...'. Hij durfde het woord bijna niet te zeggen. Hij boog zich naar Alex toe en ging toen verder. '...Sleutel hebt,' fluisterde hij toen. 'Wat is het dan voor sleutel?' fluisterde Alex terug. Bjorn keek om zich heen, alsof er echt iemand in hun kamer zou kunnen zijn, zo midden in de nacht. Toen keek hij Alex weer aan. 'Goed dan, maar mondje dicht hè...'

Toen Alex de volgende ochtend wakker werd, was het eerste wat hij zag het gezicht van zijn moeder. Een stuk beter dan het gezicht van die enge man waarover hij had gedroomd. 'Goeiemorgen, Alex,' zei ze. 'Ik ben er alweer.' Alex rekte zich uit en gaapte. 'Ben je nog niet uitgeslapen?,' vroeg Marjet. 'Hebben jullie elkaar vannacht soms wakker gehouden?' Alex schrok. 'Nee hoor,' zei hij snel en hij keek naar Bjorn die zijn ogen had

gericht op Marjet. 'Haha,' lachte Marjet. 'Ik maakte maar een grapje, hoor.' Alex en Bjorn lachten mee. Ze waren even bang geweest dat Alex' moeder hen doorhad.

'Jouw papa en mama logeren ook het in het Ronald McDonald Huis, hè Bjorn?', vroeg Marjet. 'Ik sprak ze vanmorgen in de keuken. Je moeder vroeg of ik tegen je wilde zeggen dat ze er zo aankomen. Je vader was iets kwijt en dat moest hij eerst vinden. Een sleutel, of zo?'

Merel Kuitert
winnares van de
verhalenwedstrijd

Bjorn en Alex keken elkaar nerveus aan.

'Is er iets, mannen?' Marjet keek haar zoon onderzoekend aan. 'Is er iets gebeurd?' Langzaam schudde Alex zijn hoofd. 'Nee mam, we weten echt niet waar je het over hebt.' 'Mooi.' Marjet stond op. 'Dan ga ik nu weer, de zuster zegt dat jullie je rust hard nodig hebben. Nog een kus van papa en van Leo en van tante Ingrid en van ome Cor en ook van...'
'Oké mam, doei mam.' Alex wuifde toen zijn moeder hard in zijn wang geknepen had en de deur uitliep.

Die middag kwamen de vader en moeder van Bjorn op bezoek. Alex deed snel of hij sliep. De vader van Bjorn leek ergens woedend over, maar hij liet het blijkbaar niet merken. Bjorn kreeg net als Alex een paar kaarten met 'beterschap' uit zijn klas. Ze deden een paar spelletjes met hem en praatten over zijn zusje die blijkbaar sinds kort naar school ging. Na een uur gingen de ouders van Bjorn al weer weg na Bjorn even stevig geknuffeld te hebben.

'Waar heb je de sleutel eigenlijk gelaten?', vroeg Bjorn, hij had weer een zachte stem. Alex maakte een nonchalant gebaar. 'In mijn pyjamabr...'
Hij voelde in zijn zak, niets. Hij voelde in zijn andere zak, ook niets. Hij had ineens een andere broek aan als gisteren. Die had hij over de stoel gehangen. Vliegensvlug taste hij met zijn handen op de stoel, er hing niks, de nachtzuster had het meegenomen om uit te wassen.

Alex sloeg zijn hand voor zijn mond. 'De sleutel is meegenomen,' mompelde hij. Langzaam keek hij naar Bjorn. Die bleef kalm. 'Dan moeten we hem gaan zoeken,' zei hij zacht.

Die nacht werd er aan Alex' schouders getrokken. 'Sta op Alex,' mompelde een zachte stem. 'Jij wilt de sleutel toch ook vinden?'

Langzaam opende Alex zijn ogen. Een fel licht verblindde hem. Na een paar keer knipperen zag hij Bjorn met een zaklamp in zijn hand naast zijn bed zitten. 'Ben je wakker?' vroeg hij. Alex ging rechtop in bed zitten en knikte. 'Waar wil je eigenlijk gaan zoeken?'

'Waar denk je?' Bjorn liet de zaklamp draaien in zijn handen. 'Alle kleren van het hele ziekenhuis moeten ergens gewassen worden.' 'Waar dan?' Alex was nog nooit echt uit bed geweest om ergens te gaan kijken. 'In de waskamer domoor,' antwoordde Bjorn.

Het was zeker twee uur 's nachts en de twee jongens slopen door de donkere gangen van het ziekenhuis. Hier en daar hoorden ze mensen

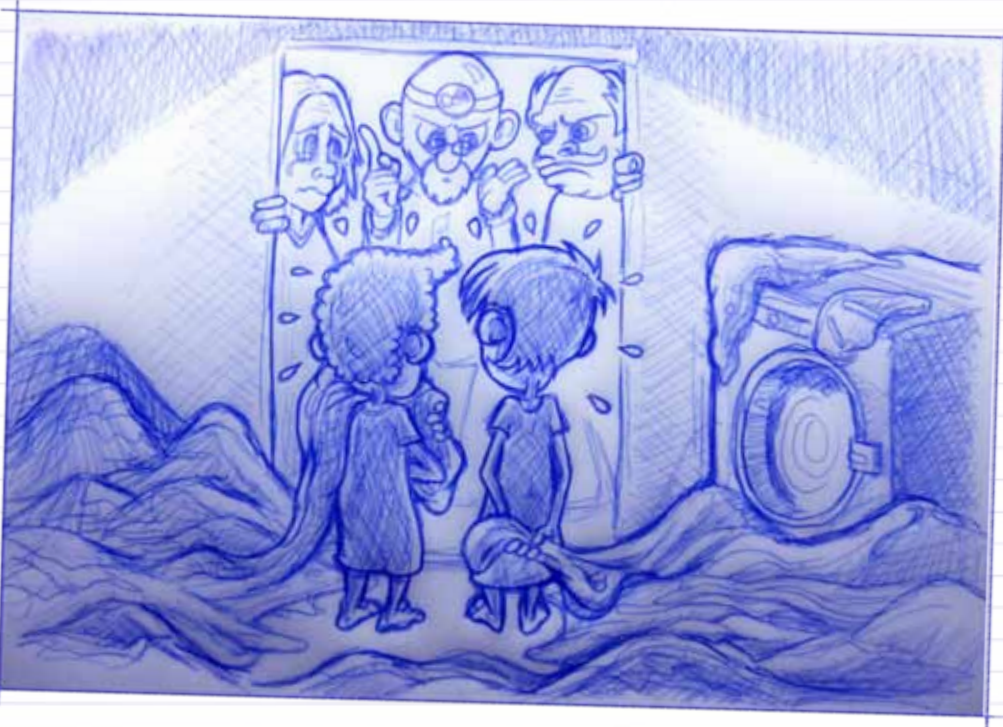
snurken of een nachtzuster neuriën, maar verder was het stil. Gelukkig was er niemand op de gang. Bjorn wist precies de weg. Eerst moesten ze drie trappen naar boven, daarna de gang door en dan was het de veertiende deur rechts. Het was enorm. Overal waren stapels met pyjama's en kleren, allemaal met een sticker als '124 b' of '548 a' gelijk aan de kamer waarop je lag. Het was onmogelijk om de gele voetbalpyjama van Alex er te vinden. Daarnaast draaiden er ook tientallen wasmachines en drogers met een enorm lawaai. Er waren ook karretjes met kleren erop die weggebracht moesten worden. 'Wat als mijn pyjama in een van die machines zit?' vroeg Alex nerveus en hij keek Bjorn aan. 'Zoeken,' was het enige wat hij zei. Ze gooiden wat kleren overhoop en doorzochten de karretjes, urenlang waren ze bezig de pyjama met de sticker '495 a' te vinden. Nergens, nergens konden ze hem vinden. Op de gang hoorden ze gestommel.

Drie verdiepingen lager liep een nachtzuster fluitend hun kamer in met twee lege bedden. Omdat er kussens onder de dekens lagen, dacht de zuster dat de twee jongens zoet sliepen. Stilletjes om de jongens niet wakker te maken legde ze de kleren van Bjorn op het nachtkastje naast hem. Ze stond even stil, ze hoorde de jongens geen geluid maken. Niet snurken, niet ademen. Langzaam tilde ze een van de dekens op en slaakte een kreet. Er lag niemand! En in het andere bed ook niet! De zuster rende over de gangen om de andere zusters te waarschuwen en de ouders van de jongens te bellen.

'Wat was dat voor geluid?' Alex deed een stap achteruit. 'Het klonk als gegil,' zei Bjorn zenuwachtig. 'Maar het was zeker drie verdiepingen lager, we hoeven ons geen zorgen te maken.'

Langzaam en op hun hoede gingen de jongens verder met zoeken. Na een uur zoeken hoorde ze geritsel op de gang. 'Wat was...?' Alex stem stokte, de deur werd opengetrokken en het hoofd van een dokter en een woedende vader kwamen tevoorschijn. Toen de deur verder opengedaan werd, zagen ze ook twee bezorgde moeders en nog een zuster die erg geschrokken leek. De twee moeders barstten in huilen uit en vlogen hun zoons om de nek. 'We waren zo bezorgd!' jammerde de moeder van Bjorn. 'Doe dat nooit meer alsjeblieft!' mekkerde de moeder van Alex.

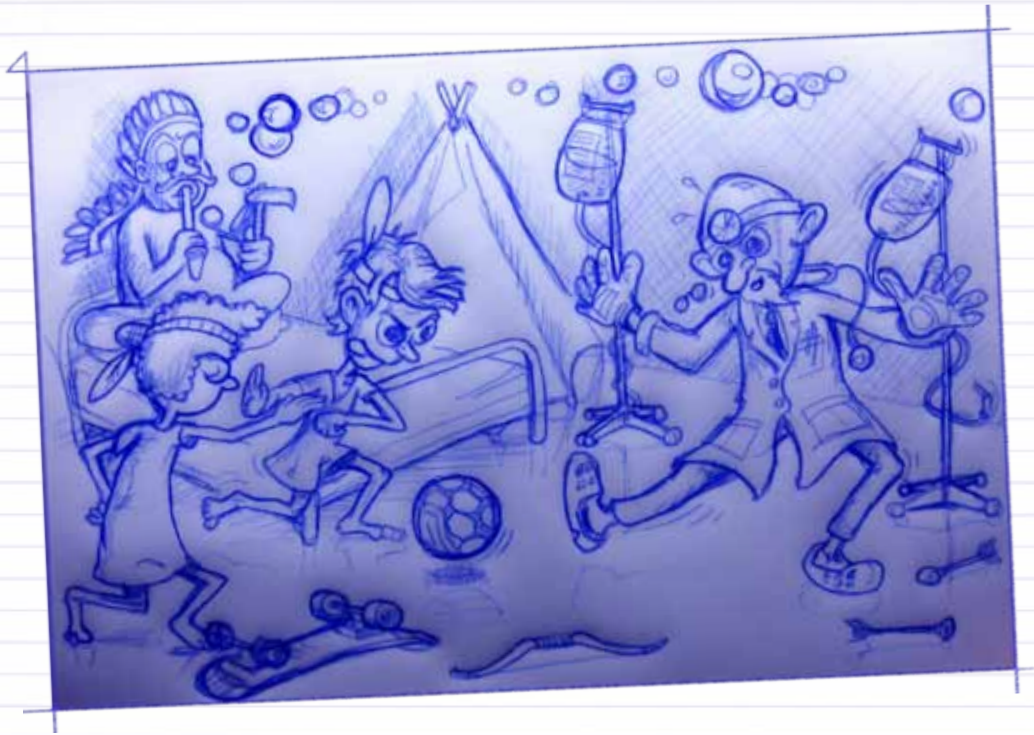
'Waar is de sleutel?' briepte de vader van Bjorn en hij keek de jongens strak aan. 'We...We...' Dit was de eerste keer dat Alex Bjorn zag huilen.

Hij was altijd zo flink en vastberaden, maar nu was hij hulpeloos. 'We weten niet waar hij is,' mompelde Alex en hij keek woedend naar de vader van Bjorn. 'Hij zit in mijn pyjama.'

'Deze pyjama?' De zuster die achter de dokter stond toverde een gele voetbalpyjama tevoorschijn. 'Ik wilde hem nog geven maar jullie waren ineens weg.' Alex wilde de sleutel uit de zak van zijn pyjama graaien maar de vader van Bjorn was hem voor. 'Nee,' mompelde hij. 'Geen gevaarlijke dingen meer.'

'Waar is die sleutel van Henk?' De moeder van Bjorn keek haar man aan. 'Een jaar geleden, toen Bjorn ziek werd,' begon de vader van Bjorn, iedereen keek hem aan en luisterde aandachtig mee, 'heb ik hem verboden met gevaarlijke dingen te spelen. Skateboarden, je zou er je been mee kunnen breken! Voetbal, je hebt zo een blauwe plek op je neus. Dus ik had de spullen verboden voor Bjorn. Een maand later bleef hij er mee spelen, ik werd boos en heb de spullen in een kist gestopt en de sleutel weggegooid.'

De vader van Bjorn stopte even en keek zijn zoon aan. 'Dat dacht ik tenminste, tot ik erachter kwam dat Bjorn de sleutel in handen had gekregen en de kist wilde openen. Dat sta ik niet toe.' IJzig keek hij Bjorn aan. 'Maar meneer...' begon de dokter en hij knipoogde naar Bjorn en Alex. Het was een vriendelijke knipoog, een 'alles komt goed' knipoog. 'Voetbal is juist heel erg goed voor de kinderen. Het houdt ze fit en speels, ik zie geen reden om dat tegen te gaan. Sterker nog, van voetbal krijg je goede en sterke spieren, en dat is wat kinderen in het ziekenhuis nodig hebben, sterke en gezonde spieren.'

De vader van Bjorn zuchtte en zijn boze blik verdween als sneeuw voor de zon. Hij keek zijn zoon aan en er rolde een traan over zijn wang. Vliegensvlug gooide hij de sleutel naar Alex. Die wierp een blik op de sleutel en vroeg achterdochtig: 'Wat wilt u hiermee zeggen?'

'Wat ik wil zeggen is...' De vader van Bjorn kreeg een glimlach op zijn gezicht en omhelsde zijn zoon. 'Voetballen maar!'

RONALD McDONALD
KINDERFONDS